

ΓΙΑΝΝΗ ΚΟΥΤΣΟΧΕΡΑ - ΕΝΥΠΑΡΧΩ

Με το νόστιμον ήμαρ
και του Ίκαρου τις ελλαδικές φτερούγες
είναι της επιστροφής ο δρόμος εγκάρδιος -
Όμηρε!

Αναδράμω διαχρονικά.
Αναρωτιέμαι πυθαγόρεια
τι καλόν έπραξα.

Εναισθητοποιούμαι.

Οραματίζομαι
για τα Επέκεινα του νου και της νόησης.
Ζείδωρη της χώρας μας η ενόραση -
Πλωτίνε!

Και επιστρέφω
στα πατρώα εδάφη
στην πόλη της Παλλάδας Αθηνάς
στην ποίηση του κοινωνικού λυρισμού
και στην πηγή της αείροης εναισθησίας.

Ενυπάρχω.

Ορλύ - Ελληνικό. 26.3.1988
(Ο αείφεγγος βράχος της Ακρόπολης)

*Με το νόστιμον ήμαρ και του Ίκαρου τις ελλαδικές φτερούγες είναι της επιστροφής ο δρόμος
εγκάρδιος - Ομηρε!*

Στον εαυτό του αναφέρεται ο ποιητής, μ' αυτόν συνομιλεί, στο είναι του απευθύνεται, ερευνώντας διαχρονικά τα πεδία της έμπνευσης, τα οποία το αθάνατο θαύμα της πνευματικής Ελλάδας δημιούργησαν, του πνευματικού κόσμου, του πνευματικού σύμπαντος. Είναι οι ελλαδικές ικάρειες φτερούγες που σήκωσαν στον ουρανό τη γη, για να πάνε στον ήλιο το πνεύμα της, να μυηθεί στη γνώση και να επιστρέψει θυσία και ολοκαύτωμα, τη θέση της να πάρει. *Ο αείφεγγος βράχος να γίνει, για να φωτίζει τις διαδρομές του μεγαλείου της* ποίησης στον αείροο κοινωνικό λυρισμό της έκφρασης των ευαισθητοποιημένων όντων, των οραματιστών του *Επέκεινα* στη *Ζεΐδωρη* χώρα της ενόρασης.

Αναδράμω διαχρονικά, λέει ο ποιητής. Και γίνεται ο πολιτισμός, ο Πυθαγόρας. Αναρωτιέται τι καλόν έπραξε. Ευαισθητοποιείται, οραματίζεται τα Επέκεινα του νου και της νόησης, την πόλη της Παλλάδας Αθηνάς. Αυτή είναι η αστείρευτη πηγή της ευαισθησίας του και η οντότητά του την πνευματικότητα της ανθρωπότητας, που εν εξορία βρίσκεται στην άγονη χώρα, εκεί την επαναφέρει κατά το νόστιμον ήμαρ, στα πατρώα εδάφη, όπου το πνεύμα του από καταβολής κατοίκησε και πάντα κατοικεί.

Είναι ταγός της μνήμης. Ευπάρχει στο χρόνο για να καθοδηγεί τις αρετές, τις τέχνες και τα γράμματα, τους κύκλους της νόησης να βρούνε το δρόμο τους, να επιστρέψουν από το παρελθόν. Ευπάρχει η σκέψη στο νου, η ιδέα, το συναίσθημα, η επιθυμία για ζωή, η ίδια η ζωή, η ποίηση κι ο ποιητής που την εκφράζει. Ευπάρχει η οντότητα στην ίδια της τη φυγή, στην ίδια της τη δημιουργία, στην επιστροφή, την επαναφορά στην πηγή της, απ' όπου ξεκίνησε κι έπλασε τον εαυτό της, το θαύμα της.

Σοφία η Ζωή, η πολιτεία, η χώρα, η γη με τις ελλαδικές φτερούγες, τις ικάρειες, που αναζητά το ζεΐδωρο ήλιο από τον οποίο ξεπήδησε, μορφοποιώντας το πνεύμα της σε σώμα, σε μύθο, σε ιστορία, για να ανανεώνει την οντολογική τους σχέση, να εξακολουθεί να ξεχύνεται απ' αυτόν, να προκαλεί το δράμα της, να 'χει τη δύναμη ν' αντέχει στο χρόνο. Και να πορεύεται στο αχανές πεδίο της ύπαρξής της, η οποία διευρύνεται από το ζήλο της για γνώση, σοφία, κάλλος των σωμάτων και των ψυχών που την εκπροσωπούν. Ευπάρχει μέσα στην ίδια τη μαγεία της και η μαγεία της ευπάρχει σε αυτήν. Ευπάρχει στην ίδια τη σοφία της και η σοφία της ευπάρχει σ' αυτήν. Ευπάρχει στην ίδια την αιωνιότητα και η αιωνιότητα ευπάρχει σ' αυτήν.

Αυτό μας διδάσκει η Αθηνά με τη *ζεΐδωρη ενόραση*. Ζεΐδωρη η ζωή, ζεΐδωρη η χώρα. Ζεΐδωρη η πηγή του κοινωνικού λυρισμού, η πηγή της αείροης ευαισθησίας, από την οποία τα

πάντα ξεπηδούν. Ζείδωρη η ύλη και το πνεύμα που τη γαλουχεί, σμιλεύοντάς την σε αείφεγγο έργο, *Πλωτίνε!* Κοσμογονικό το έργο της, περιούσιο, ορθολογικό, που μόνο ο ποιητής με τους στίχους του κατορθώνει να περιγράψει. Το έπος της *στην πόλη της Παλλάδας Αθηνάς τα Επέκεινα του νου και της νόησης* γίνεται.

Αυτός είναι ο δρόμος. Καίγονται οι κέρινες φτερούγες, του σώματος οι εξωτερικές ροπές, καθώς αναζητούν την πηγή του πυρός, για ν' αναφανούν οι άλλες, οι απόκρυφες, οι μόνες που αντέχουν στον εξαγνισμό. Και μ' αυτές επιστρέφει ο ποιητής μέσ' από το δρόμο της καρδιάς και του νου, της αγάπης και της σοφίας. Δεν έρχεται να πέσει, να κατακρημνιστεί, έρχεται να οδηγήσει το ανθρώπινο πνεύμα στη δόξα του πυθαγόρειου πνεύματος. Με την προτροπή της ανάγκης του κόσμου επιστρέφει στο παρελθόν, στο ρυθμό του *κοινωνικού λυρισμού της αείροης ευαισθησίας*, για να μεταφέρει τη σοφία στο παρόν και να την κάνει ενόραση, να την εντάξει στο έργο για την προστασία του μέλλοντος, να ενυπάρχει στον αιώνα.

Έξι ρήματα συγκροτούν το νόημα του ποιήματος: *Επιστρέφω, αναδράμω, αναρωτιέμαι, ευαισθητοποιούμαι, οραματίζομαι και ενυπάρχω*. Ενυπάρχει η οντότητα μέσα στην ίδια την οντότητά της και ανατρέχει. Κατέρχεται στο ίδιο της το βάθος, στο πεδίο της αφομοίωσης των ενεργειών και των δυνάμεων, το ηλιακό πλέγμα του κόσμου, και επιστρέφει ανεβαίνοντας μέσα στο συμπαντικό της σώμα προς την καρδιά, για να φτάσει στο κέντρο του λαιμού, να γίνει Λόγος. Η ζείδωρη διάκριση να είναι, το ζωογόνο φως του ήλιου, ημέρα παντοτινή της πυθαγόρειας γνώσης, αυτή που τα κίνητρα του έργου ερευνά, διαχωρίζοντας το καλό από το κακό, για να το επεξεργαστεί και να το μετατρέψει σε ευαισθησία που θα φέρει του οραματισμού το αγαθό.

Αναρωτιέται ο ποιητής, *Ομηρε*, ευαισθητοποιείται από το είναι σου και με τις εσώτερες φτερούγες ανατρέχει διαχρονικά στο έργο σου, οραματιζόμενος τις εποχές. Ενυπάρχει στον εαυτό του, το δικό σου εαυτό. Ψυχή του Λόγου αθάνατη, στην έννοια του θείου, του απόλυτου νου εντρυφεί κι από την ανώτερη βαθμίδα του πνεύματος στην κατώτερη της ύλης κατέρχεται για να επιστρέψει πάλι σε αυτό. Αυτός είναι ο στόχος του ανθρώπου, η εξομοίωση με την οντότητα μέσω της έκστασης.

Ζείδωρη της Ελλάδας η ενόραση, της χώρας από την οποία άντλησες τη γνώση σου, Πλωτίνε. Πλατωνική, νεοπλατωνική, κατεξοχήν θεμελιακή, ενυπάρχουσα, ως η τελειότερα αείροος πηγή της σοφίας-Αθηνάς, στην ποίηση του παγκόσμιου *κοινωνικού λυρισμού* της ομηρικής ευαισθησίας.

Ελληνική ψυχή, ελληνική ομορφιά, της ανθρωπότητας το κάλλος. Κι ο νους, πηγή ανεξάντλητη, η ουσία της ζωής. Όμηρος-Λόγος, των πολιτισμών ο δρόμος και η ιστορία θλίβεται στην πόλη των θεών. Στη ζείδωρη χώρα, αναπολώντας το μεγαλείο του πνεύματος, τη μεγάλη ώρα της ολοκληρωτικής επιστροφής αναμένει ο ποιητής. Ευαισθητοποιείται, αναρωτιέται για την υπάρχουσα δυνατότητα πραγμάτωσης των πόθων της ανθρωπότητας και την αποκατάσταση του αιώνα οραματίζεται.